

Dacă după anul 1 ești confuz(ă), plin(ă) de îndoieli – O fi bine că m-am înscris la facultatea asta? Oare asta îmi doresc să fac toată viața, de-acum înainte? S-or supăra ai mei dacă abandonez și mă apuc de altceva? – dacă te încercă fel de fel de gânduri ca cele de mai sus, sau, mai rău, dacă zaci într-o indefinită blazare, hai la noi la atelier.

Și noi am fost ca tine, știm exact pe ce butoane să apăsăm, în ce te privește.

Dacă, dimpotrivă, simți că Arhitectura e totul, și „Mincu” e totul, hai la noi la atelier. E un loc perfect și pentru tine.

Și ca tine am fost, știm ce să facem – și, mai ales, ce să nu facem – pentru a te lăsa să crești mai departe.

În fine, dacă simți că Arhitectura e totul, dar cu „Mincu” nu ești chiar OK, hai și tu. Vei vedea că de fapt nu există nici alb, nici negru.

Vom lucra mult, dar vom și comunica mult.

Probabil că vom și râde destul de mult – timp în care, de asemenea, vom lucra – ceva mai relaxați, însă.

Vom schimba în permanență idei, informații și energie, încercând să ne dezvoltăm conștiința critică / autocritică, iar prin asta înțelegem mai multe ingrediente: discernământ cultural (nu doar estetic / arhitectural), bagaj informațional, spirit de observație, capacitate de analiză, capacitate de sinteză, vocabular (nu doar arhitectural), precizie, elocință.

O armă secretă, perfect funcțională, pe care vom ști că ne putem bizui oricând.

Dincolo de astea, prea multe nu mai rămân de zis. Nu prea există alte metode pentru a înainta, pentru a ne apropia de această profesie. De aceea, singura salvare vine atunci când munca propriu-zisă se transformă într-o activitate plăcută (a se citi și: desfășurată într-un mediu plăcut / într-un colectiv plăcut) – în caz contrar, va fi extrem de dificil să facem față nu doar celor câțiva ani de facultate care urmează, cât mai ales exigențelor din viața profesională de mai târziu.

Pe scurt: vom încerca să facem din acest atelier de proiectare cea mai relevantă experiență din școală.

Mihai Duțescu